

VITAAL CHRISTENDOM

een tijdschrift voor geloofsopbouw

april 2019 . jaargang 70

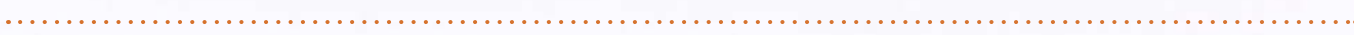

COLUMN
OLD SCHATTERHAND

BIJBELSTUDIE
BETEKENIS VAN HET OGENBLIK

PRAKTISCH CHRISTENDOM
EEN INGEHUURDE GOD

19
02

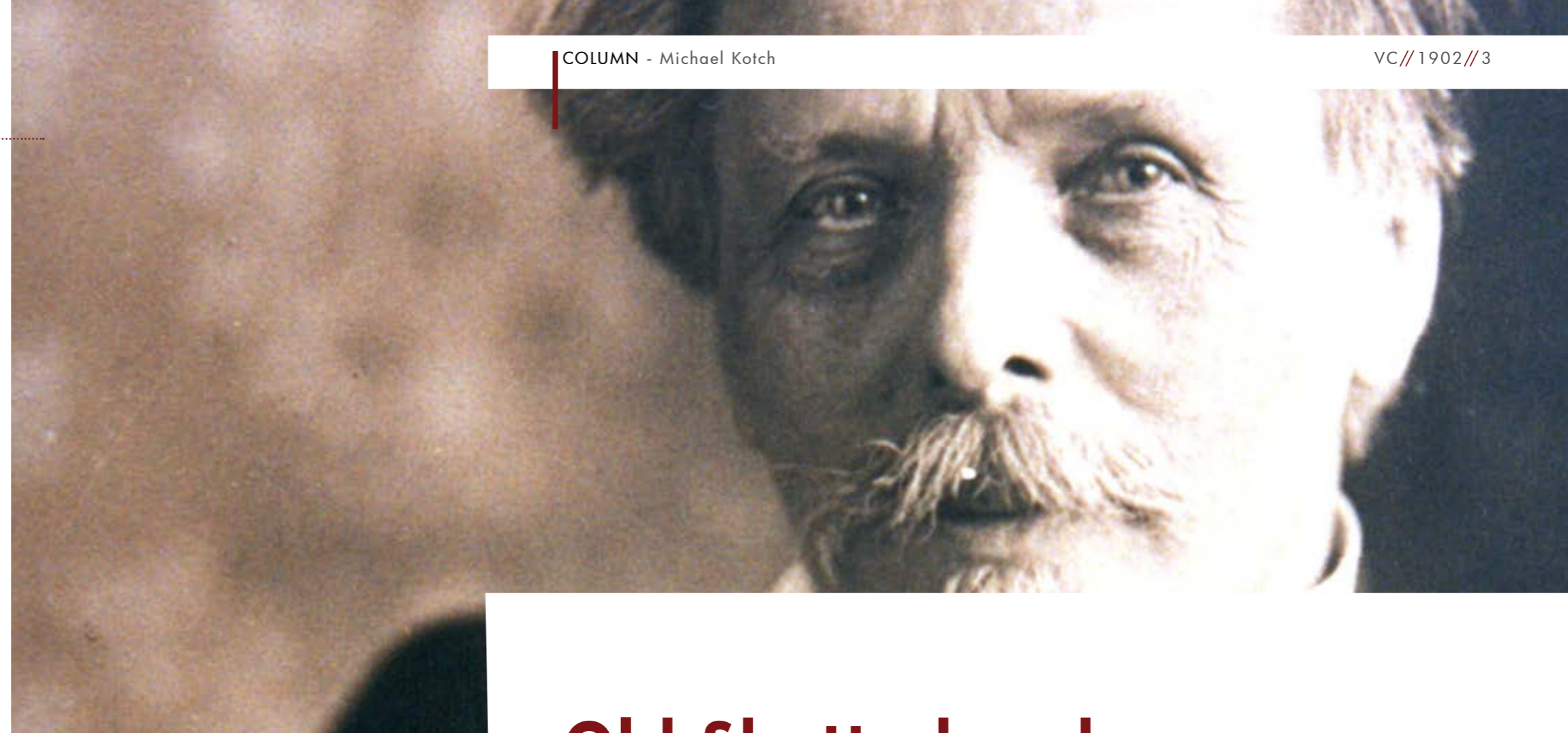
Old Shatterhand, een column die je in eerste instantie niet verwacht in "Vitaal christendom." Al lezend wordt de zaak echter duidelijk. De vooringenomenheid, die altijd op de loer ligt, verdwijnt en het woord van Jezus: "oordeel niet" wordt dieper begrepen. Of ook de woorden uit Jak.4:12b, die ik net zelf las, "maar wie bent u, die over de ander oordeelt?" Wat een bevrijdende gedachte, dat God vanuit Zijn verheven woonplaats, alle mensenkinderen ziet en wil helpen. Ps. 33:13-15.

Gelukkig de treurenden zegt Jezus. Een woord van Jezus is altijd reden tot overdenking. Zalig de treurenden, want zij zullen getroost worden, voegt Hij er nog aan toe. Woorden van een ongekende kracht waren het, zijn het en zullen het blijven in de geschiedenis van mensen. In het leven bestaat verschillende soorten van droefheid. Johannes van het Kruis beschrijft het uitvoerig en begrijpelijk. Wees niet bang om te lijden. Het kan een bron van kracht en zinging worden.

Een ingehuurde god is iets heel anders dan wat Jezus bedoelt als Hij zegt: "Ik ben de goede Herder." De bijbehorende Bijbelgedeelten willen ons dat duidelijk maken. De enige kennis van God is liefdeskennis. Alleen als God jou bezit, kun je Hem kennen. Het is bruiloftstaal: het intieme kennen van levenspartners die elkaars leven bewonen. Alleen God die wordt genoten als een Geliefde is een God die zich laat kennen. Laat je zó in bezit nemen door God.

De vriendenbrief uit Thailand bevestigt het bekende: "Ora et labora." Het Koninkrijk van God wordt gebouwd met mensen die bidden en werken. Daarbij willen we, waar ter wereld ook, "de kleine dingen" niet verachten. De man Gods Mozes bad reeds bij herhaling heel lang geleden: "De lieflijkheid van de Heere, onze God, zij over ons; bevestig het werk van onze handen over ons, ja, het werk van onze handen, bevestig dat".

J A Hage

Old Shatterhand

U zult Mij zoeken en vinden, wanneer u naar Mij zult vragen met heel uw hart.

Jeremia 29:13

INHOUD

- 03 COLUMN**
Old Shatterhand
- 04 ARTIKEL**
Betekenis van het ogenblik
- 08 LITERATUUR**
Gelukkig de treurenden
- 10 PRAKTISCH CHRISTENDOM**
Een ingehuurde God
- 12 ARTIKEL**
Vriendenbrief uit Thailand
- 14 ARTIKEL**
De valse vrede

Tweehonderd miljoen verkochte boeken, dat is een statement. Daarmee hoort Karl May (1842-1912) tot de meest gelezen Duitse auteur in de wereld, met de hoogste oplage van de 19^e eeuw.

Zonder twijfel is May een dubieuze vertegenwoordiger van de Duitse literatuur. Meerdere keren zat hij in de gevangenis. Jarenlang liet hij zijn lezers geloven, zelf de landen waarover hij zo indrukwekkend schreef, bezocht te hebben. Hij liet zich zelfs in de pose van zijn held fotograferen en stelde zich voor als "Old Shatterhand" - de "Oude Verpletterhand" - en als "Kara Ben Nemsi" - "Karl, zoon van de Duitsers". Bovendien eigende hij zich ten onrechte een doctorstitel toe en vluchtte spectaculair uit een gevangentransport.

Toch vond Karl May toegang tot het christelijk geloof, waarvoor hij ook in zijn romans intensief propaganda

maakt. Old Shatterhand/Kara Ben Nemsi laat er geen onduidelijkheid over bestaan. Aan het bestaan van God bestaat voor hem sowieso geen twijfel, eveneens niet aan het bestaan van leven na de dood, aan een goddelijke rechtspraak in de hemel of aan de bevrijding van mensen van hun schuld door de dood van Jezus aan het kruis. Karl May's helden praten er niet alleen over, ze leven ook volgens de maatstaven van het Nieuwe Testament. Ze helpen de onderdrukten en sparen de vijand wanneer het maar mogelijk is. Wie nog geen toegang tot God had, die openen ze een toegang tot het geloof - zoals de goddeloze bedrieger Old Wabble, die zich kort voor zijn dood bekeerde. Stervend bekende ook de hoofdman van de Apachen, Winnetoe aan zijn bloedsbroeder Old Shatterhand, dat hij door zijn voorbeeld en wijsheid zelf ook een christen geworden is. Tegen het einde van zijn leven werpen critici Karl May deze vroomheid zelfs als een zwaarwegend literair tekort voor. //

Betekenis van het ogenblik

Er is een verhaal over Jezus, het staat in Lukas 12. Duizenden mensen zijn naar Jezus toegekomen omdat ze van Hem willen horen hoe ze moeten leven. Ze hebben gehoord dat Hij een wijs mens is, iemand die een speciale band met God heeft. Maar Jezus houdt een hele rede om ze te leren dat God net zo dicht bij hen is. Daar zegt Jezus tegen de mensen: “Wanneer je in het westen wolken zien verschijnen, dan zeg je onmiddellijk: Er komt regen, en dat gebeurt dan ook. En wanneer er een zuidenwind waait, dan zeg je: Het wordt heet vandaag. En ook dat gebeurt. Huichelaars! Jullie weten wel de weersverschijnselen uit te leggen. Waarom dan niet de betekenis van dit ogenblik?”

De betekenis van het ogenblik verstaan, daar gaat het om. Wat hoor ik, wat versta ik, hoe luister ik naar wat het leven mij op dit moment zegt? In het Joodse chassidische denken, is er een kernwoord dat hierover gaat. ‘Devekoet’ in het Hebreeuws. Aandacht, zou je kunnen zeggen. Aandacht, verkleefdheid, toewijding. Aandachtig leven. Met aandacht proeven wat er op je weg komt. Of het nu geluk is of verdriet, voorspoed of tegenspoed. Met aandacht luisteren wat het moment je wil zeggen. Dat is de eerste stap in een veranderingsproces. Een proces waarin je omgevormd wordt, gelouterd, tot je bestemming komt. Waarin je gaat herkennen hoe dichtbij God is.

De achterliggende gedachte van deze aandacht is deze: Er speelt muziek door het leven. En de muziek wil je meenemen tot ver voorbij je eigen grenzen, tot je dichtbij jezelf, bij een ander en bij God kunt komen, grenzeloos dichtbij.

In het Joodse denken is er geen tegenstelling tussen God en mens, of tussen mensen onderling. In de grond van de zaak is er een eenheid. Of, zoals ze het in het chassidisme zeg-

gen: De wortel van onze ziel hangt in God, Die de eenheid is van alle dingen. Maar wij zitten gevangen in onze hokjesgeest. Wij zitten met brokstukken. Brokstukken gevoel, brokstukken denken, een stukje lijf, gebroken relaties, een vakje voor dit en een vakje voor dat. Allemaal tussenschotjes waarmee we de wereld ordenen en er een beetje greep op proberen te houden. In elk van die vakjes zit iets van onszelf. Maar we krijgen het zelden allemaal bij elkaar. Net alsof we nooit helemaal op één lijn in onszelf kunnen komen. En al helemaal niet met een ander mens.

Een ander bekend beeld dat gebruikt wordt om aan te geven waar wij op aangelegd zijn, is dat van het piano-spel: Ons leven lijkt vaak op iemand die ijverig studeert op de noten. Vingeroefeningen doen. Iedere keer kom je weer hetzelfde tegen, iedere keer raak je in dezelfde situatie verzeild. Patronen keren terug, in je leven, in je gevoel, in je relaties. En steeds weer datzelfde loopje. Herken je het gevoel? Alsof je altijd maar aan het oefenen bent voor iets dat maar nooit gebeurt.

Je kunt verder, zegt het chassidisme. Als je aandacht opbrengt voor wat er

echt gebeurt. Als je niet alles wat je niet begrijpt of lastig vindt, zo gauw mogelijk wegdrukt. Dan kun je iets leren wat je nog niet wist. Je blijft niet op veilige armlengte van het leven, nee, je verlaat je observeerdersstoel en begeeft je erin, met huid en haar, zonder terughoudendheid. Maar niet blind, niet zonder bewuste aandacht. En vanuit het basisvertrouwen op God in Wie de wortel van onze ziel hangt. ‘Devekoet’, ingaan op wat er zich aandient.

Rabbi Pinchas vertelt het zo: “Sinds ik de Schepper werkelijk begon te dienen, heb ik geen ding meer geprobeerd te verkrijgen. Alleen maar aangenomen wat God mij geeft. Omdat de pupil donker is, neemt zij alle licht in zich op.”

“Omdat de pupil donker is, neemt zij alle licht in zich op.” Wat bedoelt hij daarmee? Je wordt ontvankelijk. Je gaat niet meer leven om allerlei doelen na te streven. Je gaat kijken naar je bestaan, niet meer door de bril van wat je allemaal wenst, of wat je wilt veroveren of bezitten. Je gaat leven met open handen, met een donkere pupil die licht kan ontvangen. Niet alles door je eigen gekleurde bril beoordelen. Maar laat het komen, kijk met aandacht naar wat iets is in zichzelf, nu, op dit moment.

Want God is overal. In alles van het leven zitten vonken van God verborgen. Vonken van licht die met je eigen ziel verbonden zijn.

Herinner het grondverhaal van het chassidisme. God trok Zich terug om ruimte te maken voor de schepping. En Hij ademde in, trok Zich terug in

Zichzelf, en in die ontstane ruimte vloeide Zijn scheppingslicht, dat Hij zorgvuldig opborg in vaten. Maar het licht was nog te machtig voor de vaten en ze braken en vielen in duizend stukken, de vonken licht er nog aan gekleefd. En met die brokstukken leven wij.

Levenskunst is het bevrijden van het licht dat verborgen is geraakt in de brokstukken. Mensen zijn een verzameling van licht dat gevangen zit in allerlei brokstukjes, allerlei fragmentjes, stukjes van de Sjehina, de heerlijke inwoning van God. Levenskunst is het bevrijden van die lichtvonken in je leven en ze zo terugvoeren naar hun Bron, de Bron waaruit wij allemaal voortkomen. Als het oog waarmee wij naar de wereld kijken, ontvankelijk is geworden, dan nemen we alle licht op dat we tegenkomen. Of het nu om dikke, weerbarstige brokken gaat of vonkjes met een ragfijne schil. We zullen er net zolang met aandacht mee omgaan totdat het licht vrijkomt en er weer een deel van de schepping tot heelheid is gekomen.

Zo vroeg een rabbi eens aan zijn leerlingen hoe je weet wanneer de nacht ten einde is, en de dag begint. De één zei: “Dat is wanneer je een hond van een schaap kunt onderscheiden.” “Nee”, zei de rabbi. “Is het dan wanneer je van verre een dadelboom van een vijgenboom kunt onderscheiden?”, vroeg een ander. “Nee”, zei de rabbi, “Het is als je in het gezicht van de mens die je tegenkomt kunt kijken en daarin het gezicht van je broer of je zus ziet. Totdat het zover is, is de nacht nog bij ons.”

In ieder mens je broer of zus zien. Dat is geen morele opdracht, een eis waar je aan zou moeten voldoen als je in God gelooft. Het is een ervaring die voortkomt uit het leven met God. Als je leeft verbonden met je Bron, dan vind je in God ook alle mensen. En dan denk je vanuit eenheid en niet vanuit afgescheidenheid. Dan denk je vanuit ‘naast elkaar’ en niet: tegenover elkaar. Want zo is het werkelijk, zo zit het leven echt in elkaar, zo ben je reëel. Zo is je oog zuiver. Zo versta je de betekenis van dit ogenblik. Zo vroeg een leerling aan een rabbi: “Maar als ik iemand ontmoet die kwaadaardig is, hoe kan ik die dan liefhebben?” “Weet je dan niet”, zei de rabbi Sjmelke: “dat de oerziel uit Gods wezen komt, en iedere mensenziel een deel van God is? En zal jij je niet over hem ontfermen wanneer je ziet hoe een van zijn heilige vonken verstrikt is geraakt en aan het stikken is?”

Het geluk en het ongeluk van mijn naaste zit wezenlijk vast aan mijn eigen geluk of ongeluk, want in God zijn wij onlosmakelijk aan elkaar verbonden. De wijze mens leeft vanuit die werkelijkheid.

Het ik wordend aan het jij, zegt Buber. Wij groeien aan elkaar. Juist in de confrontatie, juist in de verschillen. Door nu niet mee te gaan in de afweer van een ander, doorbreken we iets in onszelf. Doordat wij de afgrenzing, de apartheid, de fixatie, de starheid waarmee een ander ons buitensluit, niet over nemen, gebeurt er iets. Voor ons voelt dat als een sterven, een vernietiging. Het is pijnlijk want we schermen ons zelf niet af voor de afwijzing. Het is angstig

want het legt onze eigen behoeften en kwetsbaarheid bloot. Maar tegelijk geven we daarmee ruimte aan de vonk binnenin ons, die de verbondenheid bewaart. We worden uit onszelf getrokken, over onze eigen neiging tot zelfbescherming en afgrenzing. En dit is de weg waarlangs wij steeds meer ons werkelijke zelf worden. De weg waarlangs onze binnenkant en onze buitenkant overeenstemmen.

Zoals rabbi Sussja zegt: “In de komende wereld zal men mij niet vragen: waarom ben je Mozes niet geweest? Ze zullen mij vragen: waarom ben je Sussja niet geweest? En als je echt jezelf bent, dan ben je een mens die voortbewogen wordt door God zelf. Een mens waar muziek in zit en doorklinkt.” Of, zoals rabbi Elimelech het zegt: “In de Psalm staat: het is goed onze God te zingen. Dat betekent: goed is het, als de mens tot stand brengt dat God in hem zingt.”

Mattheüs 5:43-6:4

Heb je vijanden lief en bidt voor wie je vervolgt. Als je alleen je broers groet, waarin doe je dan meer dan het gewone? En als je aan liefdadigheid doet, laat je linkerhand dan niet weten wat je rechterhand doet.

Jezus spreekt over een manier van leven die uitgaat van genade, van chesed, van meer dan het gewone. En daarmee spreekt Hij over een manier van leven waardoor de wereld, en jezelf verandert. Als je meer doet

dan het gewone, worden er vicieuze cirkels doorbroken. Niet langer zit je vast in een onwrikbaar ritme van oorzaak en gevolg, van genetisch bepaalde karaktereigenschappen, of van kwaad dat van generatie op generatie wordt doorgegeven. Niet bepaald door het karma van je eigen daden, of het lot, maar leven vanuit genade: vanuit God. En daarmee liggen de woorden van Jezus helemaal op één lijn met de gedachten die in het joodse chassidische denken zijn ontwikkeld. Je zult volmaakt zijn zoals je hemelse Vader volmaakt is, zegt Jezus. Dat is nog eens wat anders dan de doodoener: geen mens is volmaakt... Als je gerechtigheid doet in het verborgene dan zal uw hemelse Vader, Die in het verborgene ziet, het je vergelden.

Volmaakt en verborgen is in het Hebreeuws hetzelfde woord: ‘taam’. En dat is niet zonder reden. Het gaat over goeddoen zonder dat je het zelf nog ziet. Zonder een zelfbewustzijn dat je goed doet. Je linkerhand weet niet wat je rechterhand doet. Niet alleen weten je burens niet wat je allemaal voor goeds doet, maar je weet het ZELF niet eens. Onnadenkend goed, ongedeeld, niet dubbel, onbesuisd, als een pijl die afgeschoten wordt en rechtstreeks op het doel afgaat, zonder zwenken. Dat is ‘taam’, dat is volmaakt, dat is goedheid in het verborgene, dat is vanzelf uitvloeien vanuit de genade die de bron is van je leven.

Rabbi Levi Isaak van Berditsjev zegt het zo: “God schiep alles en is alles en zijn uitvloeijing houdt nimmer op, omdat Hij ieder moment Zijn uitvloeijingen naar Zijn schepping zendt en naar alle werelden. Daarom zeggen wij: ‘Die vormt licht en schept duisternis (Jes.45). En niet: Die vormDE het licht en SCHIEP de duisternis.’ Slechts ‘vormt’ in de tegenwoordige tijd, omdat Hij ieder moment vormt en ieder moment leven doet uitvloeien in al wat leeft. En alles is van Hem en Hij is volmaakt.”

Schepping, de scheiding tussen licht en donker, de wording van de wereld, is dus een proces dat NU aan de gang is. NU is het dat er geschapen wordt, ieder moment. Dat is een groots perspectief als je zelf vast zit aan oud leed, of oude gedragspatronen, of vol herinneringen die nog pijn doen. Ieder moment begint het leven, jouw en mijn leven, weer opnieuw, ieder moment is een scheppingsmoment. Ieder moment vloeien wij voort uit de liefde die God investeert: het feit dat we leven is het teken dat God nu op dit moment terwijl je hier zit, Zijn liefdesenergie in je uitstort, Zijn uitvloeijing houdt je in leven.

In het Joodse denken is volmaaktheid niet een staat die je na veel zwoegen bereikt, als een soort veredelingsproces, of een weg door veel reïncarnaties waarna onze geest of ziel uitgezuiverd is en de verlichting bereikt. We worden evenmin volmaakt door een soort ruil: onze zonden tegen het

offer van Jezus en dan staan we weer quitte tegenover God.

Volmaaktheid is een staat waarin wij al zijn, ieder mens, ieder leven, alles wat er is, is al volmaakt in principe. We zouden niet bestaan als dat niet zo was, want we zijn allemaal uitvloeisels van Gods liefdesenergie. We hebben wel geleerd dat we schepsels van God zijn, afschaduwingen van God Zelf, beeld dragers. Ons probleem is dat we meestal de verkeerde kant opkijken: we zien de schaduwen die we zelf werpen, maar we zien niet de Bron van Licht waaruit we voortkomen, totdat we ons omdraaien. En als we zo leven, verkleefd met de Bron, oog in oog met de Bron waaruit we ieder moment voortkomen, leven we onnadenkend goed, dan leven we ex-centrisch, uitgetrokken uit ons eigen burchtje waarin we ons opsluiten, alsof we zomaar op ons zelf zouden bestaan. Dan worden we deel van die uitvloeiende beweging van God, Die ook door ons heen uitvloeit naar alle gebieden van de schepping waar nog afgescheidenheid en gebrokenheid is. Maar dat zien we zelf niet omdat we met ons gezicht naar het Licht toe leven.

Daar is een verhaaltje over. Een koning had een prachtig paleis gebouwd, vol galerijen en afgescheiden vertrekken, maar hijzelf leefde in de binnenste kamer. Toen het paleis voltooid was en zijn dienaren hem eer kwamen brengen, moesten ze ervaren dat ze de koning niet konden

bereiken vanwege het kronkelende doolhof. Toen zij daar zo stonden en zich verbaasden, kwam de zoon van de koning en liet hun zien dat die vertrekken niet werkelijk afgescheiden vertrekken waren, maar enkel magische illusies, en de koning in werkelijkheid gemakkelijk bereikbaar was. Ruk dapper vooruit en je zult geen hindernis vinden. Aldus de Baal Sjem Tov.

Afgescheiden zijn is een illusie. Vanuit God gezien is alles één. Ons groeiproces bestaat erin dat we steeds meer leren ‘smaken’ dat heel ons bestaan onophoudelijk voortkomt uit de altijd stromende Liefdesbron, Die God is. Een mens die zich losmaakt van zijn Schepper of van zijn of haar naaste, brengt scheiding die dood voortbrengt. Dan keer je je af van de Bron waaruit je voortvloeit en kun je niets anders dan schaduwen voortbrengen én zien. Een mens is in zichzelf niets, maar is alles in relatie tot de Bron die in ons stroomt. Een tsaddik, een rechtvaardige, de zoon van de koning, die leeft vanuit dit eenheidsbesef. En daardoor kan hij of zij meewerken om de afgescheidenheid, de apartheid, de gefragmenteerdheid te doorbreken.

Zo bevrijdt de rechtvaardige mens, de gevangen vonken van licht, door verborgen - volmaakte, vanzelf uit de Bron voortvloeiende daden - van recht. Door volmaakte - door God Zelf in ons gemotiveerde - daden, wordt er een evenwicht hersteld,

worden afgescheiden stukjes licht weer in contact met hun Bron gebracht. Door daden die meer dan het gewone zijn. Niet oog om oog, tand om tand. Niet alleen je broer begroeten. Door zulke daden doorbreek je de vaste verhoudingen die scheiding brengen tussen mensen, de wraakpatronen, de voorkeur voor het eigene en de angst voor het vreemde. God Zelf gaat door met scheppen, door onze daden heen.

De maggid van Mezeritch vergeleek dit eens met een vader en een kind. Als het kind heel graag iets wil hebben, heeft de vader, omdat hij van het kind houdt, er ook plezier in het kind daar zo blij mee te zien. Op die manier brengt de liefde van het kind de vader in beweging. Of zoals wanneer iemand pijn in zijn voeten heeft, dan doet dat hem de hand smeken de pijn te verwijderen, want de hand en de voet vormen één wezen. Zo is het wanneer de rechtvaardige verkleefd is met de Schepper. Alles wat hij mist, wekt a.h.w. hetzelfde verlangen op in de Schepper.

Volmaakt zijn, is dus niet een soort staat die je moet zien te bereiken. Het is niet anders dan ieder moment leven, niet vanuit vroeger of vanuit straks, maar vanuit het leven dat God ons zomaar voor niets, nu, op dit moment geeft. Als dat onze gedachten en ons gevoel vult, leven we vanzelf, van binnenuit, en doen we meer dan het gewone. //

Overdenking: gelukkig de treurenden

Bij Mattheüs 5 en Psalm 51

Jezus gaat de berg op en begint te onderwijzen. Vanaf de berg, want dat is Bijbeltaal voor de plek van waaruit God tot ons spreekt. Vanaf de hoogste hoogte dalend tot in de diepten van de hel die het leven soms kan zijn. Gelukkig de treurenden, zegt Jezus, daar op die berg waar je helder kunt kijken naar de dalen van het leven. Gelukkig de treurenden, al die mensen daar beneden, onderdrukt door de Romeinen, treurig omdat ze pijn hebben, verlies hebben geleden, of gewoon de weg in het leven kwijt zijn geraakt.

Zalig de treurenden, want zij zullen getroost worden. Wat een kracht hebben die woorden door de eeuwen heen. Hoeveel hoop hebben ze al gebracht aan en doen ze nog, aan de velen wereldwijd die niets anders meer hebben om op te hopen. Troost wordt aangezegd. Er komt een moment dat het verdriet niet langer het leven zal bepalen. Er komt een moment dat de tranen van de ogen zullen worden gewist.

Maar misschien mag er nog meer klinken vandaag. Misschien moet het ook over een ander soort droefheid gaan. Want niet alle verdriet is hetzelfde.

Wat is dat? – De droefheid van het gebroken hart dat tegelijk een offer kan zijn aan God? Dat verbrijzelde hart waar psalm 51 over spreekt?

Misschien is er droefheid dat je maar blijft leven terwijl je eigenlijk verlangt naar de dood. Ouderen die het wel hebben gehad met het leven, met de groeiende afhankelijkheid, hun afnemende krachten en met het gemis van zoveel van hun bekenden en hopen dat ze op een dag niet meer wakker worden. Daar kun je droef van worden, van die last van het leven dat maar voortduurt. Offer dan je hart zoals het is, aan God die ons ontvangt zoals we zijn.

Maar niet alleen vermoeide ouderen kennen verdriet omdat ze nog leven. Misschien ben je wel verdrietig omdat je niet de mens bent waar je van vermoedt die God in gedachten heeft als Hij jou en mij dagelijks het leven geeft. De droefheid dat we zo helemaal niet lijken op God, Die ons toch als Zijn gelijkenis heeft geschapen. O God, ik ben het niet waardig dat U tot mij komt, maar spreek slechts een woord en ik zal gezond worden.

Het is een ervaring die je kunt opdoen als je God nadert, of als Hij jou nadert, soms, in gebed, of zomaar als je langs het strand loopt, of in de trein zit, of een vesperlied hoort. De onverdraaglijke schoonheid, dat onvoorstelbare grote geluk, die absolute liefde die het volhoudt en de waarheid opent, die vergevingsgezindheid, dat alomvattende hart, die geur van lieflijkheid, die zachte stilte, die hemelse muziek, God wonderschoon, hoogverheven en diep knielend voor de minsten onder ons.

En soms zijn er mensen, die zo naar God verlangen zonder dat ze precies weten Wie of wat dat is, maar zó werkelijk, dat ze wanhopig worden omdat ze nog leven en niet aan alle sluiers voorbij zijn. Alsof de werkelijkheid van God Die hen aantrekt al doorbreekt in hun leven maar tegelijk daarmee te weinig is, tekort schiet. Ik sterf omdat ik niet sterf, roept Johannes van het Kruis uit.

In mijzelf leef ik niet meer,
zonder God kan ik niet leven;
zonder Hem toch ben 'k mijzelf niet.
Wat betekent zulk een leven?
Duizend doden doet het me aan,
want mijn leven zelf verhunkert
en het sterft van niet te sterven.

Wat kunnen wij God geven Die alles gaf wat wij hebben

en wie wij zijn? Welk offer is genoeg om recht te doen aan zoveel schoonheid en grote liefde? Dit, zo zegt psalm 51: een gebroken en verbrijzelde hart, jouw en mijn gebroken en verbrijzelde hart: dat is het offer dat God niet verachten zal. Dat is het volmaakte offer dat recht kan doen aan de volmaaktheid van God.

Waarom is dat zo? Is dat niet omdat een gebroken hart een ander woord is voor God Zelf-diep verscholen in ons leven? Ons arme verbrijzelde hart, is dat niet het offer dat Hij Zelf is, gebroken aan het leven?

Wij hoeven niet te knielen op een bed van violen, het is God Zelf daar Die knielt en onze voeten wast, het is God Die huilt in de pijn van de wereld en aanspoelt op de stranden van Griekenland en sterft in het zand van de Sahel, en wiens hart breekt niet die dat ziet?

God breekt Zijn hart en daaraan herken je Gods nabijheid in jezelf. Jouw gebroken hart is het teken van Zijn nabijheid. Christus herken je aan Zijn wonden, altijd weer.

Zuiver mijn hart, zo bidt de psalmist en het antwoord komt in de pijn van het leven. Verdriet, verlies, gemis, droefheid, ons arme gebroken hart – het kan een offer worden aan God – ja het is eigenlijk het enige offer dat God wenst van ons.

En misschien komt er een moment dat de droefheid een bron van zingeving en kracht kan worden, iets in je wakker maakt, misschien wel van veel intenser leven dan je eerder deed. Laat in Gods handen het lijden en het verdriet een deur worden tot dieper leven, tot groter vertrouwen, tot meer medemenselijkheid.

Dus wees niet bang om te lijden, wees niet bang als je hart breekt, door het leven of door het lijden om je heen, of omdat God je nadert en het licht te groot is en jij te klein, geef Hem je treurende hart en je zult getroost worden.

Hoe is het dat wij worden getroost? Niet omdat we ophouden verdriet te hebben. Nee. Het is het licht van Christus dat zal schijnen door de barsten van jouw en mijn verbrijzelde hart en zo aan anderen heling brengt. En dat is onze goddelijke troost. Wonden die licht geven: Christus Die schijnt in het duister. //

EEN INGEHUURDE GOD

Johannes 5:10-16 en Hooglied 2:8-17

Huurling. Een herder die op afroep beschikbaar is. Je huurt hem voor de klusjes die je zelf niet op kan knappen. God in een hoekje van je leven, als een soort bodemgevoel, of een van-huis-uit-meegekregen-normen-en-waarden-systeem, of een hoop voor de toekomst, een adres voor je schietgebedjes. Een herder voor de momenten dat we ontheemd en ontredderd raken. En gelukkig, God zij dank, zo vaak is er dan toch weer een weg, wat troost, het verhaal gaat verder en je vergeet het duister zo gauw mogelijk. God als uitzendkracht, zo wordt Hem in Nederland nog wel een plekje gegund.

Maar hoor! Mijn lief! Kijk, Hij komt, springend over de bergen, dansend over de heuvels en Hij staat bij de muur die ik optrek en Hij tuurt door de spijlen en kijkt achter de tralies die mij binnen sluiten.

Ik ben de goede Herder, zegt Jezus, de Herder Die deugt, de Herder zoals bedoeld. Deze Herder kent je bij je naam, en laat je niet in de steek als het Hem niets oplevert of als de wolven komen, deze Herder geeft Zijn eigen leven voor die van jou. Want de goede Herder is geen huurling, Hij is Eigenaar.

Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem, Die als Herder weidt tussen de leliën. De enige echte goede Herder blijkt alleen in eigenaarsvorm verkrijgbaar.

Een ingehuurde God heeft de neiging weg te lopen als de wolven komen, heb je dat niet gemerkt? Als de roofdieren beginnen te huilen in het bos, als er van alles van je wordt afgenomen, als je kwetsbaarheid wordt blootgelegd – waar blijft dan de god die je af en toe inhurde?

Verdwenen is hij. Maar niet verdwenen is de ware God, de goede Herder, - onzichtbaar voor elke huurdersblik - Degene Die Zijn leven iedere dag in jouw leven uitstort zodat je hart blijft kloppen en de bloed blijft stromen tot de dag dat je je leven neerlegt, de God die je menselijkheid bewaart al verlies je die zelf, de God Die je naam in Zijn handpalm schrijft al is je moeder hem vergeten. De God Die voor je kiest al levert het Hem niets dan verachting en mishandeling op.

Niet je eigen gedachten kunnen je leven behoeden. Niet al je wisselende gevoelens. Niet de wervelingen van de reorganisaties op je werk geven richting. Niet de slogans van de politiek en zelfs niet de doctrines van de kerk. Wij kunnen elkaar zoveel mogelijk beschutting geven, maar tegen wolven zijn we niet bestand. En wolven komen er vroeger of later, de uiteengooier die je gezin versplintert of je gevoel verscheurt, die relaties kapotmaakt of die als kanker woekert in het lichaam van je geliefden en machteloos sta je aan de kant. Wolven komen, in allerlei vormen, niet in het minst in ons eigen hart en gevoel. Roofdieren duiken op en voordat je het weet wordt je

gevraagd een ariërverklaring te tekenen, voordat je het weet mishandel je moffenmeiden om je eigen lafheid te overschreeuwen. We herdenken om niet te vergeten dat het roofdier altijd sluimert onder ons culturele vernisje. Maar ergens blijft bewaard wie je bent, ten diepste, ook al komen de wolven, wij mensen zijn geschapen naar het beeld van God. Laat je niet meeslepen door de kudde, wees niet bang om een eigen weg te volgen, laat je ziekte je niet opsluiten in jezelf. Geloof ze niet, die wolvenkrachten, je behoort aan een Ander. Hetzij wij leven of sterven wij zijn van de Heer.

Wie tuurt daar door de kieren van ons leven? Wie is het Die daar bij de muur om ons hart staat? Welke ogen kijken door het venster van onze ziel naar binnen?

Mijn Lief roept mij toe: sta op, kom, de winter is voorbij, voorbij zijn de regens, weggegaan, de bloemen zijn verschenen, nu breekt de zangtijd aan. Het koeren van de duif klinkt op het land.

Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem, Die als Herder weidt tussen de leliën. De enige echte goede Herder is alleen in eigenaarsvorm verkrijgbaar.

Nu is dat wel een speciale vorm van eigenaarschap. Omgekeerd eigenaarschap. Want het leven van de Herder behoort aan de schapen toe. En niet andersom, zoals bij een huurling die als enig belang zijn eigen voordeel heeft. De schapen zijn van Mij, zegt de goede Herder, en daarom wijd ik Mijn hele leven aan hen. Die schapen doen wat ze altijd doen, geboren worden, eten, slapen, kinderen krijgen, beschermd en van weide voorzien door hun Herder. Maar of ze daar veel gedachten aan wijden, laat staan hun hele leven?

Omgekeerd eigenaarschap: dat is het kenmerk van de goede Herder. De Sterke Die beschermt wat weerloos is, Die het verloren lam opzoekt, het zwarte schaap erbij haalt, de gewonden verbindt.

Ik ken Mijn schapen en Mijn schapen kennen Mij. Dat is bruijloftstaal: het intieme kennen van levenspartners die elkaars leven bewonen. Kennen als liefhebben, kennen alsof je zelf die ander bent. De enige werkelijke kennis van God is liefdeskennis. (En daarom is het ook zo moeilijk om door te vertellen.) Kennen door elkaar volledig te bezitten zoals geliefden elkaar bezitten, zo is het kennen van God en door God. Pas als jij God bezit, ken je Hem - niet in begrippen maar wezenlijk. Alleen als God jou bezit, kun je Hem kennen.

Maar hoe bezit je een geliefde? Ik weet niet of u het al eens geprobeerd hebt, maar dan bent u vast van een koude kermis thuis gekomen. Eigenaarschap van beminnden wordt door alle geliefden nagestreefd én altijd gefrustreerd, juist door de liefde. Want liefde komt van God en lijkt in haar wezenlijke verlangen op God. Niemand kan een ander bezitten zoals je een huis kunt bezitten (en verbouwen als je daar zin in hebt) zonder de liefde te verliezen. Het bezit van de geliefde bestaat in het wederzijds ontvangen van het vrije geschenk van elkaar. Ik heb de macht mijn leven af te leggen en weer terug te nemen, zegt Jezus, want Jezus bemint als God.

Wij kunnen de ware goede Herder niet tot ons eigendom verklaren. Maar wel kunnen wij Gods geschenk van Zichzelf ontvangen, zoals een geliefde de geliefde alleen maar kan ontvangen.

Alleen God Die wordt genoten als een geliefde, is een God Die Zich laat kennen. Alleen een God Wiens leven in bezit genomen wordt, kan ons hoeden. Want dan alleen en zó wordt ons leven in bezit genomen door God. Ik geef Mijn leven voor Mijn schapen, zegt Jezus. Er staat: Ik geef Mijn psyche, Mijn ziel, de bron van Mijn eigen bestaan – dat is wat de goede Herder laat uitstromen in de ziel van wie Hij bezit.

Dus vang de vosjes die je wijngaard bederven en aan de wortels van je ziel knagen. Laat de liefde tussen jou en God niet verzuren door onverschilligheid, wrok, twijfel, zorg of angst. Houd je ziel, de wezenskern van jezelf, vrij van bindingen die hinderen, van gehechtheden, gewoonten die kapotmaken, gedrag dat zwaar maakt, of oppervlakkig, het is zo zonde als je je hoge bestemming moet missen. Maak jezelf rein. Het is Pasen geweest en onze Bruidegom is gekomen.

Sta op, mooi meisje, kom, klinkt het lied van de hoeder die van God komt, het woord dat ons hart aanspreekt en ons tot voluit leven roept.

Sta op, kom, jij, verscholen in de bergwand, laat me je gezicht zien, laat me luisteren naar je stem. Weet je nog hoe je bidden moet? Weet je nog hoe je zingen kunt? Laat me zien wie je echt bent, doe je maskers af, je stem is zo lieflijk en je gezicht zo bekoorlijk. En God zag wat Hij gemaakt had en zie het was zeer goed.

Mijn Lief is van mij en ik ben van Hem, Hij weidt tussen de lelies. Moge God ons allen zó in bezit nemen. //

Onze Bijbelschool op de Gemeente-boerderij

VRIENDENBRIEF VAN ANDRÉ EN WANSUK

Lieve zendingsvrienden! Nadat de Joden uit de Babylonische gevangenschap thuis gekeerd waren, werd er begonnen aan de wederopbouw van de tempel in Jeruzalem. Weerstand van buitenaf leidde daartoe, dat het project veel jaren bleef liggen. Maar toen liet God de landsvader Zerubbabel, alsmede het hele volk, hun moedeloosheid overwinnen. God maakte het volk duidelijk, dat zij de "Dag van de kleine dingen" niet moesten minachten (Zacharia 4:6-10). Alle dingen beginnen klein en hebben groei nodig. Wij willen u graag nu vertellen over zo'n "klein begin" in ons zendingswerk in Thailand.

Bijbelcursus is gestart!

In februari is een door ons voorgenomen project, dat ons al lang aan het hart lag, in vervulling gegaan. Wij 'droomden' van een Bijbeltrainingsprogramma, in de lijn van een kortdurende Bijbelschool. Naast de in het oosten van het land al bestaande Bijbelschool, willen wij nu ook op

het terrein van onze Gemeente-boerderij in Hankha een scholingsmogelijkheid voor onze Gemeenten in Noord- en Centraal Thailand inrichten. De vooraf beloofde bereidwilligheid van de Thaise broeders en zusters, die ondanks hun bescheiden middelen in het eten en drinken voor de deelnemers aan de cursus willen voorzien, heeft ons erg verblijd en bemoedigd. Het gaat ons er ook om, dat de broeders en zusters zich met dit project identificeren. Het is hun project en niet dat van ons, zendingen.

Toen wij op 22 februari met 9 cursisten startten, leek het alsof de vijand het begin van de cursus wilde bemoeilijken. De dag ervoor namelijk werd Wansuk op de boerderij tijdens de afwas door een schorpioen gebeten. Ze moest snel naar een ziekenhuis in een naburige stad gebracht worden. Hier kreeg ze enkele inentingen en pijnstillende medicatie. Ze had zich zo'n pijnlijke beet niet kunnen voorstellen. De beet van een schorpioen behoort

net zoals de beet van giftige slangen tot de gevaarlijkste beetsoorten. Wij zijn onze Heere dankbaar, dat Wansuk zich zo snel kon herstellen en de volgende dag bij de opening van de Bijbelschool kon zijn.

Wij zijn Don en Caroline Armstrong uit Chiang Mai dankbaar voor hun verleende hulp bij het lesgeven. Wansuk en ik zullen weliswaar de hoofdleraren zijn, maar er staan ook verschillende gastleraren uit het binnen- en buitenland op de planning. Met de studenten uit de Karen-stam hebben we dan drie verschillende talen in het klaslokaal: Engels, Thai en Karen. De volgende cursusweek vindt in april plaats. Het hoofdthema is de invoering van het Nieuwe Testament. [Een klein begin...](#)

Schoolinzet in Bangkok

Een andere open deur is het resultaat van onze schoolinzet in Bangkapi, ons stadsdeel in Bangkok. Op aanvraag werd ons door een school in ons stadsdeel toegestaan om christelijke leerlingen tijdens de middagspauze Bijbelse verhalen in het Engels voor te lezen. Daarom rijden wij nu iedere vrijdag naar school en nodigen daar de geïnteresseerde leerlingen uit de diverse klassen hiervoor uit. Onze eerste ervaring viel nogal ontnuchterend uit. De tweede keer echter waren wij verbaasd over het aantal luisteraars. Zij wachtten al op ons. Het had zich rondgesproken en zelfs enkele leraren waren gekomen. Het was een welkome gelegenheid voor ons om in een Boeddhistische staatschool Bijbelse verhalen te mogen vertellen. Bid voor de leerlingen, dat zij Jezus mogen leren kennen en lief krijgen. [Een klein begin...](#)

Terugblik

De Kerstdagen beleefden we dit keer in onze nieuwe startende Gemeente in Suanson, ons stadsdeel in Bangkok. Vrienden en burens waren uitgenodigd. Kinderen en hun families konden wij met praktische cadeaus, in het bijzonder kledingstukken, een vreugde bereiden. We beleefden met gezamenlijke liederen en muziekbijdragen een bont Kerstavond-programma.

Ik heb deze avond mijn eerste predicatie in het Thais gehouden. Ik merkte zelf dat ik niet alle Thaise woorden op de juiste toonhoogte uitgesproken had. Zelfs de kleinste afwijking geeft een heel andere betekenis. Ik lette altijd erop, dat de kinderen mij verstonden, dan moest het de volwassenen ook lukken. Dat God ook hierdoor tot mensen gesproken heeft, mochten wij van

een oudere zuster uit de Gemeente horen. Zij had haar burens uitgenodigd en zij vertelden haar, dat zij sinds Kerstfeest tot Jezus Christus baden. [Een klein begin...](#)

Leidersbijeenkomst

In de laatste week van januari hadden wij onze prediker- en Gemeenteleidingconferentie in Buriram in het oostelijke Isaan-gebied. Deze dagen waren aan Bijbelstudie, gezamenlijk gebed en het delen van ervaringen gewijd. Wij hadden een vol programma. Al om 5.30 begon de Bidstond. God bij zonsopgang loven en prijzen was voor mij een bijzondere belevenis. Er was een reden waarom Jezus al 's morgens vroeg in gesprek met Zijn Vader was.

Voor mij was het ontmoeten van de broeders uit de Akha-stam uit het noorden van Thailand erg waardevol. Omdat ik steeds beter in het Thais kan communiceren, maken de gesprekken me blij. Onder de Akha's is er een geestelijke doorbraak en zij hebben hun eigen Bijbel in de taal van hun stam. Bedankt voor al uw toewijding op verschillende manieren! Wij waarderen de verbondenheid met onze sponsoren en bidders in Duitsland en in de andere landen! Thailand heeft Jezus nodig! God geeft [een klein begin!](#) Bid voor het Gemeentewerk hier in Thailand. Voor de predikers en hun Gemeenten. Voor ons en dat wij altijd op Jezus zien, want voor Hem zijn wij onderweg in het Rijk van God!

Lieve groeten,
André en Wansuk

Vrijwillige bijdragen:

DMG Interpersonal e.V.
Buchenauer Hof 2, 74889 Sinsheim
Tel. 07265 959-0
www.DMGint.de

Volksbank Kraichgau
IBAN: DE02 6729 2200 0000 2692 04

BIC: GENODE61WIE

Gebruiksdoeleinde: P411, Machel, Thailand + uw adres!!

Ons adres in Bangkok:

André en Wansuk Machel, Church of God, 28 Soi 4 Ramkamhaeng
60 Rd., Suanson, Muban, Huamak, Bangkapi, 10240, Bangkok,
Thailand

Tel.: 00662 374 4430

Emailadres: AndrewMachel3@gmx.de

Adres in Duitsland: Dieter Machel, Dahldille 9, D-59229 Ahlen

DE VALSE VREDE

Tussen rabbi Mendel van Kotzk en rabbi Jitzchak van Worki, die alle twee leerlingen van de wijze rabbi Bunam geweest waren, bestond een nooit verstoorde, broederlijke vriendschap. Hun chassidim echter hadden allerlei twisten onder elkaar om zaken van de leer en de ene mening kon zich maar niet met de andere verzoenen. Eens verbleven beide tsaddikim in een stad. Toen ze elkaar begroet hadden, zei rabbi Jitzchak: 'Ik heb u iets nieuws te berichten. Onze mensen hebben vrede gesloten.' Toen viel de man van Kotzk uit en riep met bliksemende ogen: 'Dan heeft de kracht van het bedrog reeds de overhand gekregen en staat de Satan op het punt de waarheid uit de wereld te bannen.' 'Wat zegt u daar nu?' stamelde rabbi Jitzchak. 'Bedenk', sprak de man van Kotzk verder, 'wat de Midrasj (Genesis rabba VIII) vertelt van het uur, toen God de mens wilde scheppen: hoe zich toen de engelen in twee partijen scheidden. De liefde sprak: "Hij worde geschapen, want hij zal werken der liefde doen." De waarheid sprak: "Hij worde niet geschapen, want hij zal bedrog oefenen." De gerechtigheid sprak: "Hij worde geschapen, want hij zal recht laten geschieden." De vrede sprak: "Hij worde niet geschapen, want hij zal twisten." Wat deed God? Hij greep de waarheid aan en wierp ze ter aarde. Hebt u goed over het verhaal nagedacht? Is het niet wonderlijk? De waarheid was nu wel ter aarde geworpen en stond de schepping van de mens niet langer in de weg, maar wat deed God met de vrede en wat antwoordde die hem?' De rabbi van Worki zweeg. 'Kijk', zei de man van Kotzk, 'onze wijzen hebben ons geleerd dat de twist om Gods wil uit de wortel der waarheid voortkomt. Toen de waarheid ter aarde gevallen was, begreep de vrede dat een vrede zonder waarheid een valse vrede is.' //

De filosoof Martin Buber (1878-1965) heeft verhalen uit de Chassidische wereld bijeen gebracht en gebundeld.

Vanaf 1750 maakte deze religieuze basisbeweging de joodse mystiek toegankelijk voor het gewone volk, aanvankelijk in Oost-Europa, maar uiteindelijk voor de hele joodse wereld. De verhalen getuigen van een diepe menselijkheid en waren bedoeld de arme, ongeletterde, maar spiritueel ontvankelijke Joden een hart onder de riem te steken en ze een leven te laten leiden vol innerlijk vuur en ware vreugde.

Martin Buber is ook bekend geworden door zijn dialogische filosofie. Buber heeft een enorme invloed uitgeoefend op het denken van met name christelijke denkers en theologen. Ook ijverde hij onvermoeibaar voor een vreedzaam samenleven van Joden en Arabieren en voor een binationale oplossing. Hij ontving voor zijn verdiensten onder andere de Goethe-prijs en de Erasmusprijs.

Colofon

ALGEMEEN

Vitaal Christendom is een periodieke uitgave van de Gemeente Gods in Nederland en wordt eveneens in het Duits uitgegeven. De grondslag voor dit blad is de Bijbel, het onfeilbare, geïnspireerde Woord van God. De Bijbel spreekt met absoluut gezag, zowel over het heil alsook waar zij spreekt over de geschiedenis, de kosmos en de natuur. Deze grondslag wordt in dit blad onverkort gehandhaafd.

EINDVERANTWOORDELIJKE

Dhr. B. Hage
berthage@gemeentegods.com

ONTWERP EN DRUK

Gemeente Gods Nederland

REACTIES EN INZENDINGEN

Reacties en inzendingen kunt u naar de onderstaande adressen versturen:

info@gemeentegods.com

Dhr. D.A.H. Rovers
Spoorzoeker 138
6466 MC Kerkrade (NL)

De redactie behoudt zich het recht voor zonder opgaaf van redenen inzendingen in te korten of niet te plaatsen.

ABONNEMENTEN

Vitaal Christendom wordt gratis uitgegeven. Abonnementen kunnen op elk gewenst moment ingaan en worden automatisch verlengd. Geïnteresseerden kunnen zich schriftelijk aanmelden bij de redactie of via de website www.gemeentegods.com

VRIJWILLIGE BIJDAGEN

Rabobank 15.17.82.725
t.n.v. Gemeente Gods Nederland, Landgraaf

IBAN: NL55 RABO 0151 7827 25
BIC: RABONL2U

De Gemeente Gods is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

INTERNET

Vitaal Christendom kunt u ook downloaden van de volgende website: www.gemeentegods.com

BRONVERMELDING ARTIKELN

niet van toepassing

www.gemeentegods.com

Contact gegevens

GEMEENTE GODS LANDGRAAF

Bernadettelaan 78a
6374 BG LANDGRAAF
+31 (0)45 - 531 5755